

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τό' Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἄκρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνῆς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μές' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοσιῆξη,
θαρρῶ πῶς αἷμα πολὺ θά τρέξῃ.

Ἐννενηντα κι' ἑκατό,
φλόγαις κι' αἷματα ζητῶ.

Δημοσιεύομεν καὶ μερικὰ
τηλεγραφήματα συμβολικά.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Ἄλφα, Ἐψιλὸν, Ὠμέγα, Σίγμα, Ρό,
νά σηκωθῆτε ἄγρηγορα, μὴ χάνετε καιρὸ.
Σεῖς δώσατε τὸ σύνθημα εἰς τὴν Λαμιάν πρῶτα
κι' ἐμεῖς ἐδῶ φροντίζομεν δι' ἄλλα γεγονότα.
Ἄν Κοντογιάννης λέγῃσαι οὐδὲ στιγμὴν μὴ χάνῃς...
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι... ὁ φίλος Δεληγιάννης.

Λ α μ ί α. — Ἐτοιμάζομαι ὅσους φίλους νὰ τὸ πῶ,
μὰ στείλετέ μου ἄγρηγορα ὀλίγα σασεπῶ.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε φίλτατε, δὲν σὲ καταλαμβάνω...
ὠμίλησα γιὰ σασεπῶ θερμῶς ὅτ' ὁ Καραπάνο
κι' αὐτὸς μοῦ εἶπε μὲ θυμὸν νὰ πάω ἄλλη ὥρα
γιατὶ πολλὰ πρὸς χάριν μας ἐξώδευσε ὡς τώρα.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἂς εὔρεθῇ κανένας ἄλλος τρόπος
κι' ἀμέσως ἐξοπλίσατε τοὺς φίλους ὅπως ὅπως.

Λ α μ ί α καὶ αὐ θ η μ ε ρ ό ν. — Σὰς ἐπαναλαμβάνω
καὶ πάλιν νὰ προτρέψετε τὸν φίλο Καραπάνο
νὰ στείλῃ ὀλίγα σασεπῶ χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ
καὶ ὅταν Ἐπουργὸς γενῆ ἂς ἔχῃ νὰ λαμβάνῃ.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Ὅσον ἡμέτερον πολλὰ καὶ πάλιν εἶπα,
ἀλλὰ ὅστις πόρτα τοῦ κουφοῦ ὄσο κι' ἂν θέλῃς κτύπα.

Λ α μ ί α. — Ἐτοιμάζομαι... μαζί μου εἶναι κι' ἄλλοι
καὶ ὁ Θεὸς τὸ χέρι τοῦ ἐπάνω μας νὰ βάλῃ.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Μύρτον, Λάχανον, Θεόδωρος, Λαμία,
ἰδοὺ τὰ μόνα σύμβολα, τὰ μόνα μας σημεῖα.

Λ α μ ί α. — Ἐπροχώρησα ἐμπρὸς μετὰ τῶν ἄλλων,
μετὰ σημαίας ἐρυθρᾶς καὶ ξύλων καὶ ροπαλῶν,
μὰ μόλις ἤμουν ἔτοιμος τοὺς φαύλους νὰ κτυπήσω
ἠσθάνθη ῥίγος πυρετοῦ κι' ἐγύρισα ὀπίσω.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Σήκω ἄγρηγορα τὸ κούνημα νὰ γίνῃ.

Λ α μ ί α. — Πῶς νὰ κουνηθῶ; ἡ θέρη δὲν μ' ἀφίνει.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Ἄρον παρευθὺς τὸν κράββατον καὶ σύρε.

Λ α μ ί α καὶ αὐ θ η μ ε ρ ό ν. — Ὁ διάβολος μᾶς πῆρε
καὶ τὸν Λεβίδην στείλετε μὲ μυστικὰ μηνύματα,
ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ μάννα γιὰ κουνήματα.
Μόνον αὐτὸς θά δυνηθῇ κουράγιον νὰ μᾶς δώσῃ
προτοῦ ἢ ἐπανάστασις καὶ πάλιν τὰ κορδῶση.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Θάρρος ὅσους πιστοὺς προσπάθησε νὰ δι-
γατι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ὁ Λεβίδης. [δης,

Δὲν εἰμπορῶ νὰ στερηθῶ τοιαύτης συνδρομῆς...
τὸν θέλομεν 'στὸ κούνημα τῶν Ἀθηνῶν κί' ἐμεῖς.

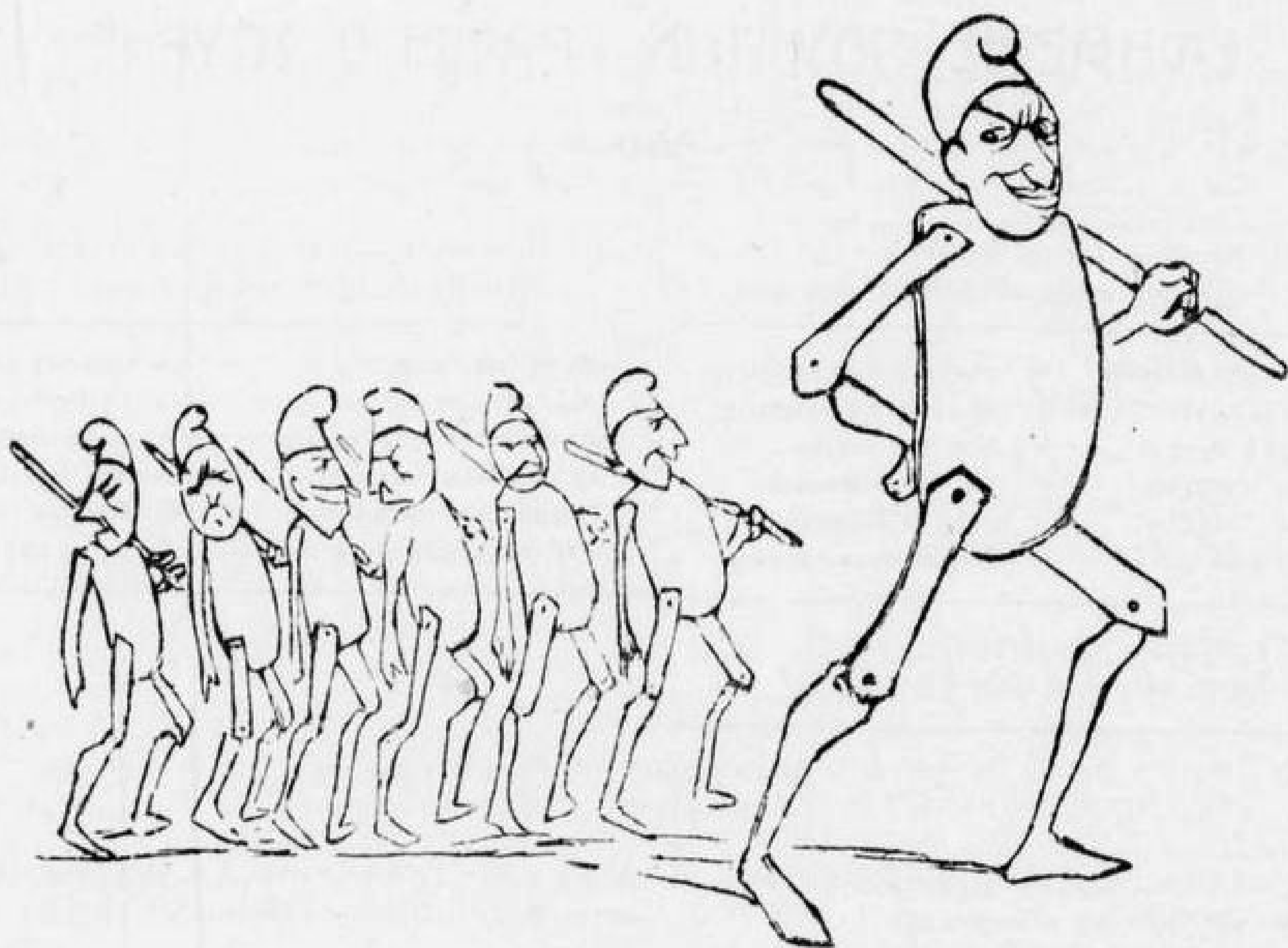
Λ α μ ί α κ αὶ αὐθ η μ ε ρ ό ν.—Σκεπάζομαι μὲ χρῆμα
καὶ στείλετε παρακαλῶ κινήσης δέκα δράμια.

Ἐ ξ Ἀ θ η ν ῶ ν.—Ὁμίλησα δι' ἀγορὰν κινήσης
'στὸν Καραπάνο τὸν γνωστό καὶ μούπε «δὲν μ' ἀφίνεις;»
'Ἐν τούτοις ἠρωτήσαμεν τὸν Μπέλλο τὸν γιατρό
κί' αὐτὸς μᾶς ἐσυμβούλευσε νὰ κάμετε λουτρό.

Λ α μ ί α.—Δὲν μ' ὠφέλησε καὶ τὸ λουτρό καθόλου
καὶ τρέχ' ἢ ἐπανάστασις θαρρῶ κατὰ διαβόλου.

Ἀθῆναι.—Μὴν πυρέσσετε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Λ α μ ί α.—Μ' ἐζαλίσατε μὲ τὰς ἐπαναστάσεις
καὶ μ' ἔφερε ὁ πυρετὸς εἰς ἔκστασιν φρενῶν,
ἔφ' ὃ τὸ σύνθημ' ἄς δοθῇ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν
καὶ δι' αὐτὸ μὴ φείδεσθε οὐδεμιᾶς δαπάνης...
κινῖνο νὰ μοῦ στείλετε καὶ μένω... Κοντογιάννης.

Ἐπανάστασις δευτέρα
καὶ πολὺ τρομερωτέρα.

(Ὁ Φασουλῆς συνωμοτεῖ μετὰ φρενῶν ἐξάλλων,
ἠγεῖται δὲ τοῦ Περικλῆ καὶ Φασουλῆδων ἄλλων.)

Φ.—Ἐμπρός! ἔμπρός! ἄς τρέξωμεν ἀμέσως εἰς Λαμίαν
καὶ καταγίδ' ἄς φέρωμεν παντοῦ καὶ τρικυμίαν.
'Ἐμπρός! ἔμπρός! ἄς τρέξωμεν, τὸ βῆμα μας γοργόν,
διὰ ν' ἀποτινάξωμεν βαρύτερον ζυγόν.

(Ἐξω φρενῶν ὁ Φασουλῆς πηδᾷ καὶ ἀλαλάζει
κί' ἀπὸ τὴν φλόγα τὴν πολλὴν τὸ μέτρο του ἀλλάζει.)

Ὡς πότε, καλληκάρια, θὰ ζοῦμε 'στὰ στενά
καὶ μὲ στομάχι ἄδειο καθένας θὰ γυρνᾷ;
ὡς πότε πιά χορτάτοι θὰ εἶναι οἱ μισοί
κί' οἱ ἄλλοι πεινασμένοι θὰ κάθωνται καρσί;
ὡς πότε ὁ Τρικούπης θὰ στέκεται 'ψηλά
κί' ὁ Θεοδωρῆς θὰ χάσκη ἀπὸ τὰ χαμηλά;
ὡς πότε πιά τσουμποῦσα καὶ γλέντια βερεσέ;
ὡς πότε ἐπαναστάσεις καὶ γέφυραι χρυσαί;

ὡς πότε συναθροίσεις καὶ λόγοι μυστικοί;
ὡς πότε δημοκράται μὲ κόκκινο βρακί;
ὡς πότε σουαρέδες μὲ χίλια δαὸ καλὰ
'στοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀριτῆς τὰ σπήτια τὰ 'ψηλά;
ὡς πότε φουσκωμένοι καθὼς οἱ πετεινοὶ
δὲν θάχωμε κουράγιο, δὲν θάχωμε φωνή;
ὡς πότε πιά παντζάρια καὶ λάχανα ξερά;
ὡς πότε ἀποφόρια γιὰ κάθε φουκαρᾷ;
ὡς πότε τοῦ Σκουλούδη τὸ φράκο θὰ φορῶ;
ὡς πότε μ' ἀποφόρια θὰ τρέχω 'στὸ χορό;

Ὡς πότε τοῦ Λεβίδη καὶ ἡ 'δική μας φύσις
θὰ εἶναι δεσμευμένη μὲ σιδηρᾶς ἀλύσεις;
ὡς πότε, καλληκάρια, θὰ κοπανῶ ἀέρα;
ὡς πότε πιά ὁ ἥλιος θὰ βγαίνει κάθε 'μέρα;
ὡς πότε θὰ μᾶς πίνουν τὸ αἷμα σὰν σφουγγάρι;
ὡς πότε κάθε τόσο θὰ βγαίνει τὸ φεγγάρι;
ὡς πότε θὰ σφυρίζη 'στ'αὐτιά μας τὸ κουνουπι;
ὡς πότε θὰ πηγαίνει ὁ Ἄναξ 'στοῦ Τρικούπη;